

Dřevěď

Člověk

U černé růže bylo ten večer narváno k prasknutí. Ne že by tam normálně nebylo plno, na vesnici bylo vždycky plno živých chlapů a teď, co je vojna s Francouzem a všichni chlapci narukovali, tak i mladých dívek. Ale dnes byla Skalácká středa, středa před první letní sobotou, před jarmarkem. Volbu dívky, která se pokusí porazit starý dub pod Mokrou skálou, si nechtěl nechat ujít nikdo. Nejméně ze všeho dívky samotné. Do hospodského hluku zvolal Běšek Starosta:

„Letošní dívkou, která má porazit dub skalák, byla zvolena Radmila Koželuhová!“

Ozval se jásot a potlesk od všech stolů.

„Vybrali mě, co si sakra počnu?“ skoro plakala Radmila.

„Radmilo, předpovídám ti velkou budoucnost!“

„Určitě to zlomíš a skaláka porazíš!“

„Jo, zvládneš to, holka!“

„Nevím, co se vzrušujete,“ ucedila od piva Magrita Kovářová, „skaláka stejně žádná neporazí, to je přece jasné.“

„Tobě se to kecá, kovářská, když víš, že tě nikdy nevyberou,“ ozvalo se z davu.

„Jasně, to bych uměla bejt taky chytrá, kdybych tam nemusela.“

„A proč vlastně kovářky nevybíraj?“

„Prej maj před jarmarkem plno práce s vercajkem, koněma a jinejma trečkama. Pche, jako by se vostatní flákali, nebo co. My v pekárně se před jarmarkem musíme taky sakra vohánět, a máme nějakou vomluvenku? Kulový leda!“

„Máma říká, že kováři maj smlouvu s čertem, tak prej proto.“

„Sama seš čert, Radmilo. Čerti nejsou. Ty si radši chystej pilu a sekýru. Ale povídá se, že kováři mluvěj se stromama. Tak možná kvůli tomu je nevybíraj.“

„No jo, to je fakt. Taky se povídá, že Magrita schovává v kovárně bráchu před vojnou!“

„To je blbost, jak by to asi utajili, celý ty roky?“

„Prej má kovárna docela velkéj sklep...“

To už bylo na Magritu příliš.

„Všechno jsou to lži, husy pitomý! Žádnej čert, žádnej bratr, žádný mluvení se stromama! Věříte babskejm povídačkám a samy máte v hlavách seno! Jo, a kdybych chtěla, skaláka sundám jenom sekyrou!“

Práskla korbelem, hodila na stůl dvě mince a rázně odešla do letního večera. Smlouva s čertem! Mluvení se stromy! Lesu samozřejmě rozuměla, kovář potřebuje vědět, kde najít nejlepší dřevo do pece, ale se stromy přece nejde mluvit! Ovšem to s tím bratrem ve sklepě, s tím měly holky pravdu. Jestli někdo na Janka přijde, bude zle. Janka pověsí a ji vypoví z dědiny. Nebo taky pověsí. Magrita podvědomě zrychlila krok, jak se blížila ke kovárně.

Dřevěd

Komu: Krutan Dřevěd

Od: Jašek Černorůž

Předmět: Zpráva ze shromáždění o Skalácké středě

Osm hodin: Běšek Starosta zahajuje shromáždění o Skalácké středě objednávkou první rundy na svůj účet.

Půl deváté hodiny: Radslav Pekař navrhuje Myslenu Truhlářovou. Starosta dává hlasovat. Myslena nezvolena.

Čtvrt na deset hodin: Po diskusi je několika hlasy navržena Radmila Koželuhová. Zvolena většinou přítomných. Hospodu opouští Magrita Kovářová

Půl desáté hodiny: Do hospody přichází Oskora Mlynář.

Tři čtvrti na deset hodin: Sledovatel Jašek Černorůž ukončuje sledování a ulehá ke spánku.

Podepsán: Jašek Černorůž, starší sledovatel

Tato zpráva neobsahuje kletby.

Když Krutan, vládce lesa, četl houbogram od Jaška Černorůže, v duchu se musel usmívat. Tak stoletý Jašek už nevydržel ani do zavíračky a usnul na stráži. Nevadí, hlavně že vydržel aspoň do volby. Takže letos to bude hloupá Radmila z koželužny. To by nemělo být nic těžkého. Na obranu proti Radmile snad ani není třeba chystat nic speciálního. Už od jara je kolem skaláka nachystáno pár pohyblivých ostružinových pastí, asi sedm slimákových jam a zítra ráno tam začne z křoví chrčet Bruneš Kanec, nachystaný v nouzi na Krutanův signál zaútočit. Ale strašpytla Radmilu nejspíš vyděsí už ten muchomůrkový kruh na louce. To loni to byl tvrdší oříšek, ale nakonec to klaplo. Při vzpomínce na to, jak Hanela utíkala domů s obličejem od bláta a nohama od kopřiv se Krutan opět pousmál. Opět v duchu, bez hlesu, bez pohybu. Dřevědi už jsou takoví. Rozeslal houbogram předákům všech lesních jednot. Pak se dlouze zamyslel, povzdechl si (v duchu) a přeposlal zprávu i Slavoji Škeblidovi, generálnímu tajemníkovi Škeblidově demokratické říční republiky.

Člověk

Magrita doběhla domů a její první kroky mířily do sklepa, za Jankem. Otevřela dveře a vyjekla hrůzou. Místo Janka ležel na posteli lístek:

Boží mlýny melou jistě. Čekám tě s půlnocí.

Boží mlýny? Ten všivák Oskora Mlynář! Unesl Janka a chce vydírat! Ale proč? Oskora je křivý chlap, kde vidí prachy, neváhá podrazit poctivého, ale co by si na obyčejných kovářích vzal? Magrita vzala ze stěny luk a potěžkala ho. Byl to skvělý luk, nejlepším, jaký Kovářovi měli. Původně byl babiččin, máma pak vyměnila tětivu za pevnější a Magrita už jej jen olejovala a čistila. Stačil by jeden šíp z pevné ruky a... ale ne. Oskorův mlýn je nedobytná pevnost. Dovnitř se určitě střelit nedá. A když Mlynář vychází, jede buď v železném kočáře, nebo má kolem sebe ty svoje hromotluky. Taky by se na to hned přišlo, nikdo to s lukem neumí jako Margita, to ví každý. Ani starostovi to říct nemůže, Oskory se bojí, jako všichni v dědině, a navíc Janek vlastně úředně neexistuje. Magrita vrátila luk zpátky na stěnu. Tohle nebude jenom tak.

O půlnoci zaklepala Magrita na železná vrata mlýna. Ozval se štěkot hlídacích psů, pak jejich kňučení. Těžká závora se pohnula.

„To jsou k nám hosti! Vítejte děvenko a pojd' dál!“

„Co po mně chceš, Oskoro?“

„Ale no tak, proč tak zhurta? Nemohli bychom to probrat v klidu u sklenky dobré medoviny?“

„Od tebe si nic nevezmu,“ vzdorně opáčila Magrita, ale vešla do světnice a i ke stolu si sedla.

„Podívej, holubičko, já mám něco, po čem toužíš. Ty umíš něco, co potřebuju já. Tak proč se nedohodnout?“

„Řekni už, co chceš!“

„To je jednoduché. Porazit ten dub pod skálou.“

„Porazit skaláka? Proboha proč?“ zeptala se Magrita, i když odpověď už tušila.

„Poklad Třeštického mordýře.“

Tu legendu znala. Drahé kameny jako koňské hlavy. Zlaté řetězy tlusté jak kovkopova ruka. Bohatství dost na deset životů. Takovým blábolům nevěřila snad ani Radmila.

„Ten poklad je báchorka pro děcka, aby měly zlaté sny.“

„To jsem si taky myslel, ale teď mám důkaz, dopis, který mi dal přímo jeho pravnuke! Ale to je vedlejší. Důležité je porazit ten dub, a to pro mě uděláš ty.“

Magrita si dovedla představit, jak asi Oskora z mordýřova pravnuka dopis dostal. To ji ale trápilo ze všeho nejvíce. Palčivější otázka byla, jak se z téhle šlamastyky vykroutit?

„Ale chlapi včera vybrali Radmilu!“

„Nakonec jsem jim to rozmluvil.“

Sakra.

„Skaláka nikdy nikdo neporazil, a že to zkoušejí už pěkných pár let. Kde bych to já mohla zvládnout?“

„Nedělej se, kovářská, já dobře vím, co jste za rod. Každý den chodíš do lesa a vždycky najdeš ty nejlepší maliny a houby, i když všechny babky z dědiny chodí s prázdnou.“

To byla pravda.

„A tvoje máma, ta uměla se dřevem věci, že se všem chlapcům motaly hlavy“

O tom Magrita taky něco slyšela. Kéž by ji to máma bývala stihla naučit...

„A tvoje bába mluvila se stromama. Věděla, kde žije pán lesa, Dřevěda, a chodila si k němu pro radu.“

Tak Dřevěda by každá kovářka našla poslepu, ale pán lesa? Nesmysl, vždyť to je jenom boule na smrkovém kmeni, ani hýbat se nedokáže. A mluvit s ním? Nesmysl všech nesmyslů!

„A tvoje prabába uměla ukovat začarovaná znamení, která za noci mluví s lesem, s houbami, s Dřevědem.“

„Nic z toho já neumím! Nech mě na pokoji a pusť Janka domů! Zaplatím ti. Budu ti sloužit!“

„Magritko drahá, jak jsi krásná, tak jsi vzpurná. Ale mě, Oskoru Mlynáře, neoklameš. Buď bude do sobotního rána skalák ležet podřátý a Janek bude živý a zdravý, anebo bude dub stát a tvůj bratr viset. Je to na tobě. A teď běž, dítě, čeká tě spousta práce.“

Magrita utíkala s pláčem zpátky ke kovárně. Před dveřmi dvakrát zhluboka vydechla, utřela slzy do rukávu a zamířila do dřevníku. Sáhla po nové pile ocasce, která visela hned za dveřmi, chvíli ji prohlížela ze všech stran, ale pak ji odložila. Rozhlédla se po kolem. Dřevník byl plný nářadí, jaké najdete v každém domě. Rýče, motyky, stará dřevá lopata, vidle. Hoblík, kladívko, dláto. To ji nezajímalo. Pila rámovka, dvě pilky na vyřezávání ornamentů. Tohle pořádku není ono. Šla až úplně dozadu, kde byl džber se starým, nepoužívaným nářadím. Po chvíli hrabání, cinkání a klení konečně vytáhla to, co hledala. Stará zarezlá oblouková pila. Na té pile bylo něco znepokojujícího. Zuby měla tupé jak stará cukrářka, vypadala, jako by se chtěla každou chvíli rozpadnout, ale stejně jste měli nutkání ji držet co nejpevněji, aby snad sama nezačala tancovat. Ta pila měla duši a Magrita to věděla. Pak šla do světnice, zpod lavice vytáhla zaprášenou truhlu a otevřela ji. V truhle byly obrázky Nikolase a Kristiny, jejích rodičů. Taky tam byl medailonek s obrázkem babičky Vilmy a loutka medvěda s mládětem, se kterými si hrála jako malá. Pod tím vším leželo cosi zabalené v černém plátně. Magrita zabalenou věc zvedla na stůl a opatrně plátno rozvinula. Z látky vyklouzlo ostří dřevorubecké sekery. Po stranách měla vyryté ornamenty vyplněné

černým barvivem. Topůrko bylo ohmatané dotmava, ale na pohled pevné a bez kazu. Sekyra se nepoužívala už desítky let, ale ocel byla naleštěná do hladka, jen ostří mělo pár zoubků. O tenhle klenot se generace kovářek pravidelně staraly. Magrita došla do kuchyně pro brusný kámen a pustila se do práce. Po pár minutách bylo ostří dokonale hladké a nabroušené. Mladá kovářka si obula vysoké kožené šněrovací boty a vyrazila s připraveným nářadím do lesa.

Dřevěd

Komu: Krutan Dřevěd

Od: Rojša Orchideja

Předmět: Žena na louce

Vážený pane Dřevěde,
po naší louce právě prokráčel člověk zřejmě pohlaví ženského, zrzavé vlasy, lápisový trikot a antracitové kalhoty. V rukou třímala zbraně obvyklé pro lesní útok – světle stříbřitou sekyru s abstraktními motivy na jemně mahagonové násadě a matně šedivou, místy lososově prorezivělou obloukovou pilu. Tak jsem si myslela, že byste to rád věděl.

S podřízenou úctou
Rojša O.

Tato zpráva neobsahuje kletby.

Krutan se – podle svého zvyku v duchu – usmál pod vousy. No, tak to si naše Radmilka přivstala, vždyť ještě ani nesvítá. Ale počkat – zrzavé vlasy? Radmila je přece bruneta! Mohla si Rojša Orchideja poplést barvy? Ta asi těžko! Ale jediná zrzka je...ale to není...přece by *kovářka* nešla přímo ke skalákovi! Leda že by...

Rychlá zpráva, adresát Rojša Orchideja: kam ta žena mířila?

No tak, Rojšo, pospěš si!

Rychlá zpráva od Rojša Orchideja: k posedu na kraji smrčiny

Ta potvora mazaná! Samozřejmě, že míří přímo ke Krutanovi! Z několika rychlých dotazů Jaškovi a jeho lidem si Krutan začal skládat obrázek včerejšího večera. Mlynář donutil to ubohé kovářovic děvče vyrazit do boje proti celému lesu. Kováři byli odvěcí přátelé lesa, co Krutan pamatuje. Jeho táta pomáhal staré Agnes Kovářové zachraňovat kovárnu před vichřicí. Ta z vděčnosti ukovala černou plechovou růži jako návěstí na vesnickou hospodu – a Jašek Černorůž od té doby už sto let věrně hlásí Dřevědům, co mají lidi za lubem. Vilma, Agnesina dcera, naučila Krutana ještě jako malého součka na mladém smrčku hovořit lidskou řečí. Teď už dvě generace kovářek k dřevědům nechodí, možná by s nimi Krutan už ani nedovedl

mluvit. Ale dnes jde kovářka zase k němu. A nenese chléb pro laně, ani lůž pro červenky, nese sekyru, nese pilu!

Člověk a dřevěd

Magrita se zadívala na obrovskou vybouleninu u paty největšího smrku v celém polesí. Vypadala trochu jako medvěd potažený kůrou, proto se jim říkalo dřevědi. Tohle je Krutan, nejmocnější z dřevědů a vládce celého lesa.

„Krutane, věz, že jsem ti nechtěla nikdy ublížit. Ale říkají, že jsi pán lesa a jsi moje jediná šance a jestli se mi skrz tebe podaří porazit skaláka a zachránit bratříčka, tak přestanu kovat, budu až do smrti sloužit lesu a chránit ho a zasadím sto nových dubů za skaláka a budu se modlit, aby se ti rány zahojily a...”

Další Magritina slova zanikla v jejích vzlycích, když pozvedla sekyru a poprvé zaťala tvrdě do kmene smrku, na kterém dřevěd žil.

„Ssssstrrrrrr!”

Hájem to zašumělo. Bylo to jen šustění listů a skřípání větví, ale nebylo těžké si představit, že takhle nějak les pláče. Krutan ucítil drásavou a pichlavou bolest, jak ledová ocel lehce přeťala kůru a první vlákna lýka. Z přetržených cévek začala kapat horká smůla. Lýko pomalu odumíralo. Tam, kde ještě před chvílí cítil spojení s kořeny stromu, s podhoubím a skrze ně i s celým lesem, nyní cítil jen tupou bolest slepého zakončení.

„Dřevěde, ve jménu mé mámy, báby, prabáby, ve jménu celého rodu Kovářů, vydej mi, prosím, skaláka, jinak bude můj bratříček viset!”

Sekera stoupá znovu do vzduchu a sviští s neúprosnou silou kovářské ruky do dřevědovy otevřené rány.

„Sssssssssstrtrttvttrrsststrtr!”

Z korun okolních stromů se v hrůze zvedlo drobné ptactvo a rozletělo se na všechny strany. Ostří zaťalo do prvních letokruhů dřeva, tam co je ukryta paměť posledního léta. Krutan se cítil slabý a bezbranný, jeho vědomí se rozpolcovalo a nebyl schopný jednat. Ale jednat teď musel. Musel si vzpomenout, jak se hovoří s lidmi. Straky. Potřebuje přivolat straky. Celý rok ty mrchy otravují, skřehotají kolem, ale když je jeden potřebuje, nejsou tu. Jestli někde lítají, tak jim nedorazí ani houbogram.

Komu: Všem

Od: Krutan Dřevěd

Předmět: STRAKY DOMŮ! HNED! POMOC!

KDO UVIDÍ STRAKY, POŠLETE JE DOMŮ! TOTO JE NALÉHAVÉ!

Tato zpráva neobsahuje kletby

„Dřevěde, nevěřím, že mě slyšíš, ale kdyby přece – skončeme to! Pro lásku Boží, dej mi znamení, že je skalák volný!“

Magrita se napřáhla ke třetímu úderu, když najednou zezadu uslyšela skřehotání dvou strak. Straky si sedly dřevědovi na ramena, drápy zaťaly do připravených děr ve smrkové kůře a otevřely zobáky.

„Sssssstr! Sssssuuujuuuu!“

Padesát let Krutan nemluvil lidskou řečí. Tahle generace strak lidská slova ani neznala. Krutan se napjal k dalšímu pokusu.

„Sssstůj! Sstůj! Stůj! Přssstaň!“

Magrita stála jako opařená. Takže je to pravda! Dřevěd mluví! A já mu rozumím!

„Nemůžžu ti sssskaláka vydat. Bezzz něj les zzahyne.“

Jak si staré letokruhy rozpomínaly na lidskou řeč a jak se straky začaly přizpůsobovat novému úkolu, Kruton mluvil stále plynuleji.

„Klidně mě poraz, les se nevzdá. Bude skaláka bránit sám.“

„Ale co Janek? To dopustíš, aby kovářský synek skončil na šibenici?“

„Nemůžu ti pomoci. Sama víš, jak vypadá Mlynářův hrad. Celý dvorek kamenný, vysoké kamenné zdi okolo, ani kousek stromu, ani stéblo trávy. O podhoubí nemůže být vůbec řeč. Na jeho půdě nemám žádnou moc.“

„A co mlýnský náhon? Řeka je přece taky živá!“

Řeka. Slavoj Škeblid a jeho revoluční škeble. Nenávidí lidi. Nejradši by viděli celou vesnici pod vodou. Tohle byl velice děravý plán. Ale kováře to dlužil, za ni, za bratra, za celý rod, za všechny kováře světa.

„Zajdi na Mokrou skálu, kde řeka padá dolů. Najdi tam největší škebli, to je Slavoj. Zkus s ním promluvit, ale nic ti nezaručuju, jsou to zákeřné bestie a dokážou i zabít. Už jsem mu poslal zprávu, takže o tobě ví. Ale nejdříve si odpočiň, vypadáš strašně.“

Magrita neudělala ani krok, padla do mechu a v prvním ranním slunci okamžitě usnula.

Člověk a škeblid

„Jménem Škeblidově demokratické říční republiky vyslechněte rozhodnutí.“

Slavoj Škeblid byl ta největší škeble, kterou kdy Magrita viděla. K mluvení používal žaby. Bydlely blíž lidských obydlí, takže mluvily skoro samy. Tahle mu seděla na hlavě a kvákala nafoukaným revolučním argotem nekonečně šroubované věty.

„Vaše žádost je v rozporu s pokrokovými zásadami naší republiky a nevykazuje známky jakéhokoliv prospěchu pro pracující škeblid. Vaše zpátečnické myšlení je omluvitelné vaším věkem, nečiní jej to však přijatelným.“

„Ale nevinný tvor bude trpět,“ pokoušela se ještě Magrita. „Je to kovář, dělník, jako vy!“

„Z dostupných informací vyplývá, že váš bratr oficiálně nepracuje a ke svému prospěchu vykořisťuje práci jiné osoby – vás. Vaše žádost se zamítá v plném rozsahu. Jako akt přátelství a shovívavosti k vaší naivitě přijmeme záruku, že na vás nezaútočí jednotky Škeblidové říční armády po celou dobu vašeho ústupu z našeho výsostného území.“

S takovým pitomcem se nedalo hádat. Magrita slezla se skály a vydala se po proudu řeky do vesnice. Najednou za sebou zaslechla žabí kuňkání. Když se ohlédla, uviděla malého škeblida s žabičkou na hlavě.

„Já vám věřím, soudružko kovářko,“ kvákala tenkým hláskem žabka.

„Děkuji, škeblide. Jsi hodný, ale to mi bratra nevrátí.“

„Možná ne, ale něco přece musíme udělat! Jsem Milivoj Škeblid, utekl jsem z kasáren. Jestli se to Slavoj dozví, dá mě rozdrtit. Ale nejsem sám.“

Kolem Milivoje se začaly vynořovat lastury dalších škeblidů. Bylo jich asi padesát. Padesát malých škebliček proti nejmocnějšímu muži vesnice! Bylo by to k smíchu, kdyby Magrita nebyla tak zoufalá.

„Soudružko kovářko...“

„Říkej mi Magrito, prosím!“

„Dobrá, soudružko Magrito...“

„JENOM Magrito!“

„Tak tedy, soud...Magrito, není nás moc a nejsme žádní siláci, ale můžeme se dostat do náhonu, kam kromě mlynáře nikdo nesmí. Můžeme se pokusit zastavit mlýnské kolo.“

„A co s tím?“

„Kdyby se nám podařilo dostat na hřídel, tak se kolo jen tak nerozjede. Budou se ho pokoušet opravit. Budou ho muset sundat. Možná pak mlýn nebude tak nedobytný.“

„A proč byste to dělali, vždyť byste mohli všichni přijít o život?“

„Toho se nebojíme, soudružko. Teda Margito. Bojíme se, že prožijeme život posloucháním rozkazů a nenáviděním lidí, které neznáme. Půjdeme rádi, a když to pomůže zachránit život, tím líp!“

Ted' to Margita už vůbec nemohla vzdát. Sedla si na bobek a začala přemýšlet. Tak to jsou malincí škeblidi, nepohyblivý dřevěd, s holkami z vesnice počítat spíše nemohla...není to bůhvíjaká armáda, přímým útokem to určitě nepůjde. Po chvíli Margita rázně vstala a rozešla se k dřevědovi. Je toho třeba tolik zařídit!

Janek

Slunce se pomalu dralo nad obzor, ale obloha byla stále temná, plná těžkých, černých mraků. Oskorův mlýn skrápěl letní déšť. Pleskot velikých kapek se mísil s klapotem mlýnského kola. Nervydrásající pravidelnost toho zvuku bylo to jediné, co narušovalo ospalost pátečního rána. Na kopci nad mlýnem, skryta ve stínu borovice, s dobrým výhledem přímo na mlýnské kolo, stála postava. V ruce měla luk, na zádech toulec s několika šípy. Na zemi ležel ještě jeden šíp, k němuž byl přivázaný tenký provaz pokrytý plísni. Provaz byl stočený do klubka a jeho druhý konec se ztrácel v mechu mezi kořeny borovice. Na rameni temné postavy seděla straka s nožem přivázaným na krku a trpělivě čekala. Postava se upřeně dívala na místo, kde voda z náhonu padala na mlýnské kolo a roztáčela ho. Jako by se tam každou chvíli mělo něco objevit.

Milivoj a jeho odpadlíci tu musí být každou chvíli. Magrita ostříla chvíli na náhon a chvíli na cestu ke mlýnu. Proboha, ať to klapne, ať to nikdo nepodělá! Najednou jako by se něco černého mihlo náhonem a zachytilo se za lopatku. Nebo to byl odlesk? Ne, teď podruhé! Za chvíli už celá hromada černých skvrnek obsypala mlýnské kolo a sune se pomalu k jeho středu. Kolo se malinko zadrhne, podruhé, pak se s obrovským skřípotem zastaví na místě. V mlýna se ozývá hluk.

„Co to sakra je?“

„Já nevím, ale kolo stojí! Běž se tam kouknout.“

„Proč jenom já, pojď taky! Stejně to budeme muset sundat.“

„A co tadyten? Kdo ho bude hlídat?“

„Ále, vždyť je svázanej, jak by asi moh utýct?“

Kolo se začlo oddalovat od budovy mlýna, až celé padlo do připraveného žlabu dole pod budovou mlýna. Za kolem se na odhalené stěně objevil úzký průchod ve výšce prvního patra. Dva muži v pláštích vyšli na déšť, sešli po žebříku na zem a začali ohledávat mlýnské kolo.

Magrita vzala z toulce šíp, napjala tětivu a – *svissst* – jeden z mužů se držel za nohu. Druhý hledal, odkud se střílelo, ale to už měla Magrita dávno znovu napnuto a – *svisst* – i ten druhý teď měl důvod držet se za nohu. Deštěm tlumený křik obou zasažených mužů velmi rychle ustával, až oba leželi na zemi zcela nehybně. Tak, a teď Radmila. Magrita očima hypnotizovala cestu vedoucí do mlýna a oddechla si, teprve až se na jejím konci zjevila malá postava Radmily Koželuhové. Nezbyvalo moc času, uspávací šípy fungují jenom pár minut. Radmila zaklepala mohutným klepadlem na bránu. Okolím se rozlehl Oskorův našťvaný řev.

„Kdo to sakra je, takhle po ránu! Přerube, Hrane, jděte se podívat!“

Další klepání.

„Kde jsou ti zatracení idioti! Zase se ožrali a chrápou!“

Mlynář musel vstát z postele sám.

„Co tu chceš, koželužko hloupá?“

„Pane Mlynáři, já jsem byla vybrána, abych porazila skaláka!“

„Co to žvaníš, nakonec jsme vybrali Margitu!“

„Ale já jsem byla zvolena a máma říká, že koho zvolí a nejde tam, toho stihne hrozná kletba!“

„Nemel nesmysly, huso! Dej mi pokoj!“

„Tak to ne, pane Mlynáři! Musíte teď hned jít se mnou za starostou a říct mu, že moje volba platí! Jinak kletba padne i na vás!“

Tak, a teď honem, snad Radmila vydrží toho blba otravovat dost dlouho. Magrita vzala ze země šíp s plesnivým provazem, vložila jej do luku a zamířila do úzkého průchodu v místě, kde ještě před chvílí bylo mlýnské kolo. Teď nám pomáhej Bůh. Svisst! Šíp i s provazem přeletěl nad plotem, nad spícími muži, pak proletěl průchodem, a nakonec se zabodl do trámu na protější straně mlýnské světnice. Markéta si úlevně vydechla a napnula provaz o borovici. Zatím to klapě. Konec provazu vsunula zpět do mechu a na napnutou část posadila straku.

Komu: Krutan Dřevěd

Od: Věromila Straka

Předmět: Připravena

Spojení navázáno, čekám.

Tato zpráva neobsahuje kletby.

Komu: Věromila Straka

Od: Krutan Dřevěd

Předmět: Re: Připravena

Jdi na konec lana. Najdi svázanou osobu. Zalet k jejím rukám. Shod z krku zátěž. Let domů.

Tato zpráva neobsahuje kletby.

Straka se vydala po provaze dolů až do světnice ve mlýně. Tam se rozhlédla a vydala se s nožem na krku k Jankovi a tam začala tak dlouho cukat hlavou, až nůž jí spadl z krku. Janek vzal nůž do svázaných rukou

a začal pracovat na svých poutech na zápěstí. V momentě, kdy pouta povolila, se ve dveřích objevil mlynář, kterého už přestalo bavit vybavovat se s Radmilou.

„Tak chlapečkovi se zachtělo zdrhnout, co?“

Mlynář s Jankem si upřeně zírali do očí a kroužili po pokoji. Janek se nikdy s nikým nepral, ale měl nůž. A byl přece kovář. Skočil po Oskorovi nožem napřed, ten ale uhnul a Janek spadl na tvrdou podlahu. Mlynář byl okamžitě u něj a snažil se mu nůž vyrazit. Janek se na zemi převálil a podařilo se mu Oskoru zasáhnout do ramene. Mlynáře to nadlouho nezastavilo. Vzal ze země násadu od krumpáče, která sloužila jako závlačka na mlýnské kolo, a rozběhl se proti kovářovi. Janek si stačil krýt hlavu rukou, ale ruka schytala náraz naplno. Zakřičel bolestí, ale věděl, že není čas na foukání bolístek. Přehodil si nůž do levé ruky a zkusil ještě jeden výpad naslepo. Měl štěstí, tentokrát zasáhl Oskoru do stehna a Oskora klesl k zemi. Bohužel zůstal ležet u východu ze světnice. Jediná cesta ven vedla průchodem k mlýnskému kolu. Vylezl ven a začal ručkovat po napnutém zteřelém provaze. Pod ním se začali probouzet Přerub a Hran, mlynářovi pohůnci a snažili se ho zadržet za nohy. V tu chvíli povolil šíp zabodnutý v trámu a Janek se zřítil dolů na kamenný dvorek. Přemýšlel, co udělá. Dva hromotluci už byli nad jeho síly. Byli už skoro u něho, když vzduchem zasvištěl šíp a jeden z chlapů se opět poroučel k zemi.

„Janku, utíkej, došly mi šípy!“

Janek zahlédl Magritu u borovice a rázem našel ve znaveném těle novou vůli bojovat. Rozběhl se ke zděnému plotu, nůž si strčil za opasek a začal šplhat po provaze, který teď visel volně přes zeď. Muž doběhl k plotu a začal šplhat za ním. Velice rychle se oba muži dostali do slušné výšky nad zemí.

„Odřízni ho!“

Janek sáhl po noži a odřízl provaz těsně pod sebou. Pohůnek se s řevem zřítil dolů a zůstal ležet na zemi. Janek vyšplhal přes plot a vyškrábal se na kopec k Margitě. Beze slova se objali.

Člověk a dub

Na opačném konci mlýna, u cesty, mimo zraky vyčerpaných sourozenců, se belhala zakrvácená postava Oskory Mlynáře směrem k lesu. V ruce Oskora držel hořící pochodeň. Kulhal, chrčel a sípal, byl zle poraněn, ale z jeho pohybu číselo odhodlání. Odhodlání dokončit tu jednu zavšivenou práci, kterou si předsevzal. Zničit ten prokletý dub.

Komu: Krutan Dřevěd

Od: Rojša Orchideja

Předmět: Muž na louce

Vážený pane Dřevěde,
přes louku, kterou strážím, právě prochází postarší muž v prosté bílé haleně potřísněné karmínovými skvrnami zřejmě od krve, v béžových podobně poskvrněných kalhotách. V ruce drží pochodeň kaštanové barvy, na jejímž vrcholu plane jasně narcisový plamen zcela jistě smolného

původu. Muž se (pravděpodobně vinou zranění) pohybuje pomalu, ale zcela zřejmě směrem na hřbet Mokré skály.

S podřízenou úctou
Rojša O.

Dřevěd cítil velké nebezpečí pro celý les, ale neměl žádné prostředky, jak Mlynáři ve zhářství zabránit. Všechna zvířata se ohně bála a rostliny takhle narychlo nic nezmůžou. Přeposlal zprávu zbytku lesa a připojil žádost všem jednotkám, aby udělaly okamžitě vše, co je v jejich silách. Ted' nezbývá než čekat.

Oskora byl šílený bolestí a vztekem, ale nebyl hloupý. Nemířil přímo ke skalákovi, věděl, že tam budou nastražené pasti. Místo toho šel na skálu přímo nad dubem, aby zaútočil shora. S obtížemi se vyškrábal po svahu skály, pomalu přebrodil řeku a šinul si to po temeni skály přímo nad majestátný staletý dub.

„Ted' zaplatíš za svoje tajemství! Všichni zaplatíte! Až bude celý les, celá vesnice v plamenech, bude pozdě litovat, že jste dobrému Mlynáři nepomohli! Potom plačte, kolik chcete!“

Mlynářův šílený řev se rozléhal nad lesem, a i když snad nebyl slyšet až ve vsi, jistě tam byla vidět jeho hořící a kouřící pochodeň. Magrita uviděla kouř jenom chvíli předtím, než zahlédla chlapy, ženské i děti z celé vesnice pospíchat po cestě směrem k lesu.

„Jdeme, Janku, děje se něco hrozného!“

„Ale já tam nemůžu, vžyt' mě uvidí!“

„Ted' na to kašli, tady jde o celou vesnici, na tebe nikdo nebude mít čas!“

Ze skály k davu doléhaly vzdálené výkřiky, jak Oskora obžalovával celý svět a čekal, až se vesnice shromáždí v okolí dubu. Své poslední divadlo si chtěl užít.

„Ať nikoho ani nenapadne lézt sem nahoru, nebo to tu podpálím hned!“

Nikdo se ani nepohnul. V tom na mech hned vedle Margity usedly dvě straky a začaly skřehotat, ale jejich řeči bylo těžko rozumět. Na takovou dálku Krutan nedokázal straky dobře ovládat.

„Zdrrrr! Drrrrž!“

Margita měla úsilím zkrabatělé čelo, jak se snažila strakám porozumět.

“Zdrrrrrrž ho! Zdrrrrrrž ho!“

Zdrž ho! Krutan má plán, ale potřebuje čas! Magrita se snažila rychle něco vymyslet. Přece musí být něco, čím Oskoru zastaví! Šíp! Kdyby tak měla šíp! Zvedla ze země nejrovnější klacek, který našla, bratrovým nožem ho zbavila kůry a zašpičatila, vložila do luku a vystřelila. Klacek zasvištěl vzduchem, a...sotva doletěl na vrchol skalky, kde bezmocně dopadl na zem daleko od Mlynáře.

„Nic lepšího tam nemáš, ty budižkničemu z kovářny? Ukaž panu starostovi, koho sis přivedla. Podívejte všichni, támhle vedle Magrity je její bratr, který se schovává před vojnou a ohrožuje tak vesnici!“

Davem to zašumělo. Magrita cítila, že by se o bratra měla bát, ale teď byla ráda, že se jí podařilo upoutat Mlynářovu pozornost a zdržet ho.

„Janka do toho nepleť! Nikomu nic neudělal. Ale ty jsi pěkný zbabělec! Nedokážeš se ani postavit obyčejnému stromu, musíš na něj jít zezadu!“

„Já že se mu nedokážu postavit? A co ty, kovářská? Chvástat se v hospodě, že bys skaláka porazila, to ti jde, ale když přijde na věc, tak to nedokážeš, co?“

„Povídám ti, pojď dolů a rozdej si to s tím stromem jako chlap, jinak jsi budižkničemu ty, stejně jako býval tvůj táta a tvůj děda a všichni mlynáři v celém vašem prohnilem rodě!“

Takové urážky rodu už byly příliš. Davem to opět zašumělo, ale prozatím, snad ze zvědavosti, nechali kovářku být. Magrita se třásla jako osika. Modlila se ke všem svatým, aby jí byla taková prostořekost odpuštěna. Dělá to přece proto, aby Mlynáře zdržela. A zdálo se, že to zabírá. Mlynář zbrunátněl, začal zlostně mávat rukama a spustil na kovářku a její rod nekonečnou litanii urážek.

„Co si to dovoluješ, ty hubo nevymáchaná! Můj táta dokázal nakrmit celou dědinu, když tvoje máma kňučela v rohu kovářny s padoucníci! Můj děda? Můj děda Ostož Anton Mlynář? Můj děda Ostož, který dal pětinu svých peněz na faru? Jak si můžeš brát do huby mého dědu, když tvoje babka jako blázen pobíhala po lese a objímala nemocné stromy!“

A pak to přišlo. Za Mlynářem to zlověstně zahučelo, a než se stihl otočit, obrovská vlna vody ho udeřila do trupu a shodila se skály na zem vedle dubu. Řeka jako prasknutím biče přesunula své koryto až k dubu a vytvořila nový vodopád. Za několik vteřin bylo po všem. Oskorovo tělo leželo bezvládně na břehu nové tůňky, lidé začali ustupovat nově rozlévající se vodě. Na kámen vedle tůňky se vyškrala obří škeble s žábou na hlavě.

„Jménem Škeblidově demokratické říční republiky vyslechněte rozhodnutí.“

Dav ztichl v očekávání. Slavoj Škeblid neměl tvář, a proto na něm nebyly vidět žádné emoce. Ale vevnitř se jistě dmul pýchou za to, co se jemu a jeho lidu povedlo a hlavně, jaké pozornosti se mu právě teď dostává od toho nenáviděného plemene.

„Činy člověka známého jako Mlynář byly Škeblidovou radou shledány neslučitelnými se zájmy lesa, a především řeky. Jeho nemoderní smýšlení a podlá chamtivost téměř způsobily úplné zničení všech výrobních prostředků dostupných našemu lidu. Rada proto na mimořádné schůzi rozhodla, že Mlynáři bude v jeho zákeřném činu zabráněno a vznikl plán na přemístění koryta řeky. Toto přemístění bude trvalé. Nechť škeblidé a lidé žijí nadále v míru!“

Ozval se jásot a potlesk. Lidé rozuměli máločemu z toho, co Slavoj říkal, ale pochopili, že byli svědky něčeho úžasného.

Epilog

U Černé růže bylo ten večer narváno k prasknutí. Žibek Hostinský sice před pár lety rozšířil hospodu o další síň, ale ve Skaláckou středu nebylo žádné místo příliš velké. Obzvláště poté, co se vrátili chlapci z vojny. Chlapi zase vybírali dívku, která půjde k dubu pod skálou. Už ale ne aby jej porazila, ale aby se v tu jedinou noc v roce, kdy les přestane mýtinu u skaláka tak bedlivě hlídat, svlékla a potopila se na dno tůně, vyhloubené vodopádem. Tam musí otevřít starou dřevěnou truhlu a vytáhnout z ní jeden rubín veliký jako koňská hlava nebo zlatý řetěz tlustý jako kovkopova ruka. Pokud uspěje (a dej Bůh, ať to je pokaždé), kámen se prodá ve městě a z utržených peněz se na další rok vyplatí všichni chlapci z vojny. Většinou zbude ještě dost peněz, aby za ně mohl Žibek Hostinský o sobotě až do noci nalévat všem chlapům a ženským ve vesnici. A dívkám. A chlapcům.

„Letošní dívkou, která má přinést část pokladu, byla zvolena Radmila Koželuhová!“

Ozval se jásot a potlesk od všech stolů.

„Vybrali mě, konečně,“ zahalekala šťastně Radmila.

„Blahopřeju, a hlavně klid, ty to zvládneš!“

„Já vím! Víím, že to zvládnú!“

Komu: Krutan Dřevěd

Od: Jašek Černorůž

Předmět: Krátká zpráva o dění na návsi

V půl šesté hodiny ranní vydala se Radmila Koželuhová po cestě k lesu. O dvě minuty později stejnou cestou vyšel také Janek Mlynář, dříve známý jako Kovář.

Podepsán: Jašek Černorůž, starší sledovatel

Tato zpráva neobsahuje kletby.

To není v pořádku, pomyslel si Krutan. Dívce by ve výlovu drahokamu neměl pomáhat nikdo další. Musím upozornit Magritu.

Komu: Věromila Straka, Věroslava Straka

Od: Krutan Dřevěd

Předmět: Najděte Margitu

Najděte Margitu a skřehotejte, dokud se nezvedne a nepůjde za vámi. Odveďte ji ke Skalákově tůni.

Tato zpráva neobsahuje kletby.

Počkat, další zpráva! Kdo zas sakra píše?

Komu: Krutan Dřevěd

Od: Rojša Orchideja

Předmět: Dva lidé na louce

Vážený pane Dřevěde,
na naši louku před několika minutami přišli dva lidé. Bruneta v nachové halence a trávově zelené sukni. Ruku v ruce s ní přišel i světlovlasý muž oděn celý v bílém. Vprostřed louky se zastavili a ulehli do trávy. Další pozorování je ztíženo nevhodným pozorovacím úhlem mého stanoviště. Jediné, co lze s určitostí říci je, že prozatím pozorované osoby z louky neodešly.

S podřízenou úctou
Rojša O.

Radmila a Janek? Spolu v trávě? Tak to úplně mění situaci! Krutan se opět v duchu pousmál. Ale počkat, tohle se Margita nesmí za žádnou cenu dozvědět!

Komu: Všem

Od: Krutan Dřevěd

Předmět: STRAKY DOMŮ! HNED! POMOC!

KDO UVIDÍ STRAKY, POŠLETE JE DOMŮ! TOTO JE NALÉHAVÉ!

Tato zpráva neobsahuje kletby